

Въ сжда убиецътъ упорито отричалъ да е извършилъ това убийство. Всичко било противъ него, и неговата виновностъ била ясна като бѣлъ день. Но сждиитѣ сѣкашъ били побъркани; тѣ по десетъ пѣти обсждали всѣки доказъ, недовѣрчиво гледали на свидетелитѣ, потѣли се, пиели вода... Дѣлото почнали заранѣта, а го свършили едва надвечеръ.

— Обвиняемый! — обърналъ се председателя къмъ убиеца. Сждътъ признава, че ти си убилъ еди кой си докторъ, и те осжда на. . .

Председателятъ искалъ да каже; „на смъртно наказание“, но изпусналъ присждата, изтрилъ студената потъ по челото си и завикалъ:

— Не! Ако моята присжда е несправедлива, нека Богъ ме накаже, но азъ се кълня, че той не е виновенъ! Азъ не допускамъ дори мисль, че може да се намѣри човѣкъ, който би се усмѣлилъ да убие нашия приятель! Не е възможно човѣкъ да падне тъй низко!

— Да! нѣма такъвъ човѣкъ, — прибавили другитѣ сжди.

— Нѣма! — отзовала се тълпата. Освободете го! Убиеца билъ пуснатъ на свобода и никой не се намѣрилъ, който да обвини сждиитѣ въ несправедливостъ. И Богъ — говорѣли помежду си старцитѣ — прости грѣховетѣ на всички жители на градеца. Той се радва, когато хората вѣрватъ, че човѣкъ е Неговия образъ и подобие. Той скърби, ако хората забравятъ за човѣшкото достоинство и смѣтатъ човѣка по-лошъ отъ куче.

